

I rigsdagssamlingen 1907-1908 blev justitsminister P.A. Alberti således heftigt angrebet for at udnytte sit embede til at skaffe sig selv økonomiske fordele. Angrebet blev indledt af socialdemokraten F.J. Borgbjerg den 18. oktober 1907 under førstebehandlingen af finanslovsforslaget og fortsatte under tredjebehandlingen i marts 1908. Borgbjerg blev støttet af blandt andre Højres ordfører, L.V. Birck, og lederen af Det radikale Venstre, C.Th. Zahle.

Venstrepartiets ordfører, Anders Nielsen, afviste angrebene under førstebehandlingen den 30. oktober 1907, idet han fastslog, at der alene var tale om et »politisk Stormløb« mod ministeriet I.C. Christensen. Også justitsminister Alberti afviste angrebene, og under tredjebehandlingen den 16. marts 1908 bakkede I.C. Christensen ham op, idet han fastslog, at der ikke var ført bevis for beskyldningerne mod Alberti. »Den Forhandling, her har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration, men der er derimod Grund for det ærede Medlem til at føre bevis for sine Paastande«, udtalte I.C. Christensen.

Birch, Borgbjerg og Zahle replicerede og efterlyste svar på, hvilke yderligere beviser konseilspræsidenten ønskede ud over de allerede fremlagte. Birch opfordrede i den forbindelse I.C. Christensen til – sådan som Borgbjerg allerede under efterårets behandling af finanslovsforslaget havde fremført ønske om – at nedsætte en uvildig kommission til at undersøge beviserne. Samtidig fastslog Zahle det som en nødvendighed – nu konseilspræsidenten havde gjort justitsministerens sag til sin egen – at der blev nedsat en undersøgelseskommission, så de, der havde fremsat beskyldningerne mod justitsministeren for embedsmisbrug, kunne få lejlighed til under forbindende former at føre beviser.

I.C. Christensen afviste kravet om en undersøgelse ...

Under Landstingets førstebehandling af finanslovsforslaget den 24. og 25. marts 1908 fortsatte angrebene på Alberti. Højres ordfører, Bramsen, beklagede, at Alberti ikke selv havde villet rense sig ved at tilslutte sig ønsket om en uvildig undersøgelse. I stedet havde Alberti anvist den vej, at Birch offentligt uden for Folketinget kunne gentage sine påstande mod ham, hvorefter Alberti ville anlægge injuriersøgsmål.

Den af de to, hvem dommen måtte gå imod, skulle så trække sig ud af det politiske liv.

Den radikale Edvard Brandes spurgte på denne baggrund De Frikonservatives ordfører og formand, landets største godsejer, lensgreve Mogens Frijs, om han fandt, at en sådan procedure ville være en rimelig udvej, i betragtning af at han tidligere havde tilkendegivet, at der var behov for at få kastet lys over justitsministerens forhold. Spørgsmålet var af central betydning, al den stund at grev Frijs' opfattelse ville være afgørende, da regeringen behøvede De Frikonservatives støtte i Landstinget for at komme igen med sine lovforslag.

Grev Frijs gav i sit svar udtryk for, at Højres forslag om en uvildig undersøgelse var en mulighed, der måtte overvejes. Derimod måtte Albertis forslag afvises, da det ikke ville kunne fjerne »den Uhygge«, der havde bredt sig i det offentlige liv.

Svend Thorsen bemærker, at Alberti efter grev Frijs' tale fik et af de svedanfald, der undertiden kom over ham, »men denne gang var det voldsomt, han drev af sved og måtte længe tørre sig med lommestørklædet over isse og nakke«. Albertis svedanfald – der blev foreviget i karikaturtegning – var velbegrundet. Som Brandes bemærkede, havde konseilspræsidenten indtil grev Frijs' indlæg kunnet sige, at stormløbet mod Alberti blot var politik, og at Socialdemokratiets, Højres og Det radikale Venstres angreb alene skyldtes, at man gennem justitsministeren ville hele regeringen til livs. Efter grev Frijs' udtalelser ville dette ikke længere være muligt, idet grev Frijs var fører for den gruppe, uden hvis støtte regeringen ikke ville kunne føre sin politik.

I.C. Christensen forholdt sig tavs under Landstingets debat, men som Svend Thorsen bemærker, må det i hvert fald fra denne debat have stået konseilspræsidenten klart, at han ikke kunne beholde Alberti som minister, hvis regeringen skulle være sikret den fornødne parlamentariske opbakning til det forestående lovgivningsarbejde, der blandt andet vedrørte det for regeringen helt centrale forsvarsspørgsmål.

Under forhørene for Rigsretten to år senere forklarede I.C. Christensen således også, at han umiddelbart efter en af finanslovsforhandlingerne i Rigsdagen i marts 1908 havde gjort det klart for Alberti, at han måtte gå af. De evindelige an-